

LBRIS

We know
books

KRISTIN
HANNAH

*Cascada
îngerilor*

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Capitolul 1

În partea de nord a statului Washington, crestele zimțate ale munților de granit se înalță către cerul veșnic încețoșat, iar vârfulurile lor rămân inaccesibile chiar și în această eră a elicopterelor și a iubitorilor de aventură dotați cu tehnologie înaltă. În această parte a țării, copacii sunt deși precum bărbile bătrânilor, iar cele mai puternice raze de soare sunt singurele pe care ei le lasă să treacă. Doar în lunile cele mai luminoase de vară reușesc turiștii să își găsească drumul înapoi către mașinile pe care le-au parcat la marginea drumului.

Orășelul Last Bend se află ascuns adânc în obscuritatea verde-cenușie a acestei păduri bătrâne. Pentru vizitatori – fiindcă aici nu există străini – este genul de loc pe care mai înainte crezuseră că nu l-ar fi putut întâlni decât pe cărările întortocheate ale propriei imaginații. Străbătând străzile, oamenii ar putea jura că aud un zgomot ce seamănă cu niște hohote de râs. Apoi apar amintirile, dintre care unele sunt reale, iar altele, doar imagini fabricate, preluate din filme vechi sau din revista *Life*. Își aduc aminte de gustul limonadei buncii... sau de scârțâitul leagănului de pe verandă balansându-se liniștit înainte și înapoi, înainte și înapoi, la sfârșitul unei zile înăbușitoare de vară.

Last Bend a fost fondat în urmă cu cincizeci de ani, când un scoțian masiv și lat în umeri, pe nume Ian Campbell, a renunțat

la dărăpănatul lui cămin lui strămoșesc situat în Edinburgh și a pornit-o la drum în căutarea aventurii. Undeva de-a lungul drumului – legendele de familie susțin că acel loc ar fi fost Wyoming –, s-a apucat de cățărări. Astfel, el și-a petrecut următorii zece ani rătăcind de pe un munte pe altul, în căutarea a două lucruri: ascensiunea supremă și un loc asupra căruia să-și lase amprenta.

A găsit ceea ce căuta în lanțul muntos Washington's North Cascade. Și-a revendicat acel loc, unde Big Foot reprezenta mai mult decât un basm depănat în jurul unui foc de tabără, iar ghețarii pluteau tot timpul anului în râuri albastre. S-a apropiat cât de mult a putut de mărețul munte Baker și a cumpărat în zonă patruzeci de hectare de pășune de calitate întâi, iar apoi un lot de pământ străbătut de un drum cu prundiș, care avea să devină într-o bună zi autostrada Mount Baker. Și-a construit orașul de-a lungul coastei virgine, pline de pietriș, a lacului Angel. L-a botezat „Last Bend”¹, gândindu-se că singurul cămin pe care merită să-l ai este cel pe care merită să-l cauți, iar el îl găsisese pe al lui după ultima cotitură a drumului.

I-a luat ceva timp să găsească femeia dispusă la un trai într-o cabană de bușteni invadată de licheni, fără electricitate sau apă curentă, dar și când a găsit-o...! O fetișcană irlandeză numai foc și pară, cu visuri ce se potriveau cu ale lui. Împreună au modelat un oraș care să corespundă fanteziilor lor îngemănate; ea a plantat de-a lungul drumului principal puiți de arțar japonez și a inițiat o serie de tradiții – Zilele Ghețarului, cursa Sasquatch și casa bântuită de Halloween de la intersecția străzilor Cascade și Main.

În anul în care formația Righteous Brothers și-a pierdut romantismul, Ian și Fiona au început să ridice casa visurilor lor, o uriașă cabană de bușteni, semicirculară, așezată pe o mică ridicătură din mijlocul proprietății lor. În unele zile în care cerul era ca de oțel, vârfulurile pline de ghețari ale muntelui păreau suficient de aproape ca să le atingi. Brazilii Douglas și cedrii impunători care mărgineau gazonul tuns cu grijă, protejau grădina de răsuflarea înghețată a iernii. La extremitatea vestică a terenului curgea pârâul Angel,

¹ Ultima Cotitură

care la sfârșitul liniștit al anului se prezenta sub forma unui torent, devenind un pârâu ce susura discret în lunile în care soarele verii strălucea fierbinte. În timpul iernii, Ian și Fiona puteau ieși pe veranda din față ca să audă, de la numai câțiva kilometri distanță, ecoul cascadei Angel.

Acum, în acel cămin locuia a treia generație de Campbell. Bine pitit sub acoperișul ascuțit al casei, era dormitorul unui băiețel. Nu se deosebea prin nimic de dormitoarele altor băiețel din această eră stăpânită de mass-media – pat în formă de Corvette, postere cu Batman lipite de pereții din bușteni, cărți Goosebumps aruncate pe dușumeaua acoperită cu covoare mițoase, grămezi de dinozauri, șerpi de plastic și figurine din *Războiul stelelor*.

Bret Campbell, băiețelul de nouă ani, stătea liniștit în patul lui, urmărind cum ceasul digital de lângă pat își schimba cifrele roșii în obscuritatea nopții. Cinci și treizeci de minute. Cinci și treizeci și două de minute.

Dimineața de Halloween.

Își dorise să pună alarma pentru acea dimineață specială de sâmbătă, dar nu știa cum, iar dacă ar fi cerut ajutor, surpriza ar fi fost distrusă. Așa că se cuibărise sub plapuma Mr. Freeze, așteptând.

Fix la ora 5.45, a dat plapuma la o parte și a coborât din pat. Atenț să nu scoată nici un zgomot, a scos sacoșa de cumpărături de sub pat și a desfăcut-o.

Nu era aprinsă nici o lumină, dar nici nu era nevoie. Se uitase la haine în fiecare noapte din ultima săptămână. Costumul lui de Halloween. Niște cizme de cowboy cumpărate de la magazinul la mâna a doua Emperor's New Clothes¹, o vestă din imitație de piele de la magazinul de vechituri Dollar-Saver, o pereche de pantaloni de călărie din fetru, cusuți de mama lui, o cămașă de flanel ecosez, o pereche nou-nouță de blugi Wrangler de la magazinul Zeke's Feed and Seed și, cireașa de pe tort, o insignă de șerif strălucitoare și o curea pentru pistol, cumpărate, amândouă, de la magazinul de jucării. Tăticul lui îi făcuse chiar și un lasou de dimensiunea potrivită pentru el, care să se poată agăța de centura pentru pistol.

¹ Hainele cele noi ale împăratului – aluzie la basmul lui Hans Christian Andersen

Și-a dat jos pijama și s-a îmbrăcat în costumația de Halloween, lăsând deoparte centura, pistoalele, pantalonii de cowboy, lasoul și pălăria imensă. De astea nu avea nevoie acum.

Se simțea ca un cowboy adevărat. A luat fișa cu instrucțiuni – pentru orice eventualitate – și s-a dus la ușa dormitorului, de unde a aruncat o privire pe coridorul întunecat.

S-a uitat la celelalte două dormitoare. Ambele uși erau închise, iar de sub ele nu răzbătea nici o geană de lumină. Bineînțeles că sora lui, Jacey, în vârstă de șaisprezece ani, dormea. Era sâmbătă și, în ziua de după meciul de fotbal de la școală, dormea întotdeauna până la ora douăsprezece. Tata fusese la spital toată noaptea, cu un pacient, așa că și el era obosit în acea dimineață. Numai mama urma să se trezească devreme – și avea să fie în grajd, gata de plecare, la ora șase.

A apăsat pe buton și a făcut să se lumineze ecranul ceasului său de mână Darth Maul. Cinci și patruzeci și nouă de minute.

– Aoleu!

Și-a ridicat gulerul cămășii de flanel și a coborât ultimul rând de trepte. Înaintând pe pipăite prin bucătăria cufundată în întuneric, a mers la cafetieră și a apăsat pe butonul de pornire (altă surpriză), iar apoi s-a îndreptat spre ușa casei, pe care a deschis-o încetișor.

Pe verandă, s-a speriat de silueta neagră a unui bărbat de lângă el, dar, imediat după ce i-a văzut conturul, și-a amintit. Era fermierul cu cap de bostan pe care îl făcuse împreună cu mama, în seara precedentă. Mirosul de fân proaspăt era intens – chiar și după o zi.

Bret și-a croit drum printre decorațiunile de Halloween și a coborât de pe verandă, luând-o la fugă pe aleea de acces auto. Când a ajuns la cabana de oaspeți nelocuită, a cotit-o la dreapta și s-a strecurat printre a doua și a treia stînghie a gardului. Apoi a urcat, gâfâind, panta pășunii așternute cu iarbă alunecoasă.

Grajdul uriaș, cu două etaje, construit de bunicul lui, era luminat de un singur reflector. Bret îl admirase întotdeauna necondiționat pe faimosul lui bunic pe care nu-l cunoscuse niciodată, omul care dăduse numele lui străzilor, clădirilor și munților din zonă, cel care cumva știuse că acela era locul potrivit pentru întemeierea orașului Last Bend.

De când își putea aduce aminte Bret, poveștile despre aventurile bunicului fuseseră spuse iar și iar, iar el își dorea să-i semene întru totul aceluia personaj legendar. Iată motivul pentru care se trezise atât devreme în acea dimineață de Halloween. Avea s-o convingă pe mama lui cea atât de protectoare că era pregătit să participe la drumetia călare ce avea să se desfășoare, pe tot parcursul nopții, până la cascada Angel.

A apucat zăvorul rece de metal al ușii grajdului și a deschis-o. Iubea mirosul aceluia loc vechi; întotdeauna îl făcea să se gândească la mama lui. Uneori, atunci când era departe de casă, mirose ceva – fân, piele sau ulei pentru uns harnașamentele – și se gândea la ea.

Caii au nechezat ușurel și s-au foit în boxele lor, crezând că venise ora mesei. Bret a aprins luminile și a străbătut, grăbit, aleea lată de ciment care ducea la magazie. S-a chinuit să dea jos de pe suportul de lemn șaua pentru sărituri a mamei lui. A scăpat-o de două ori înainte să-și dea seama cum s-o echilibreze pe braț. Târând în urma lui chinga ce zăngănea, s-a îndreptat spre boxa lui Silver Bullet.

Ajuns acolo, s-a oprit. O, Doamne, Bullet părea mai mare în acea dimineață...

Însă bunicul n-ar fi dat niciodată bir cu fugiții.

A fost nevoie de multe încercări – chiar foarte multe –, dar până la urmă s-a descurcat să pună șaua pe spinarea înaltă a iepei. A reușit chiar și să lege chinga. Poate că nu a strâns-o suficient, dar a reușit, cel puțin, să prindă cureaua.

A condus-o pe Bullet în mijlocul grajdului. Nu-și vedea ghetetele, fiindcă erau îngropate în praful fin. Luminile de deasupra aruncau umbre ciudate peste el și peste iapă, dar lui îi plăceau acele linii negre, târătoare. Îi aminteau că era sărbătoarea de Halloween.

Bullet și-a lăsat capul în jos și a pufnit, în timp ce zgăria pământul cu copita.

Bret a apucat funia mai strâns.

– Ușurel, fetițo, a spus el pe un ton jos, încercând să nu se teamă.

Așa vorbea mama lui întotdeauna cu animalele. Spunea că, dacă erai răbdător și calm, puteai potoli și cel mai sălbatic animal.

Ușa grajdului s-a zgâlțâit, apoi a scârțâit prelung. Lemnul s-a târșâit pe ciment, iar ușa s-a deschis.

Mama stătea în prag. În spatele ei, răsăritul era de un roșu su-perb, care părea să îi aprindă un foc roz în păr. Bret nu-i vedea prea bine fața, dar îi distingea silueta neagră pe fundalul luminos și putea să audă *clic-clic-clicul* constant pe care îl făcea cu tocurile cizmelor pe beton. Apoi ea s-a oprit și și-a pus mâna streășină la ochi.

– Bret? Iubitule, tu ești?

Bret a dus-o pe Bullet la mama, care stătea la marginea maneju-lui, cu mâinile puse în șolduri. Era îmbrăcată cu un pulover maro, lung, și cu pantaloni negri de călărie; cizmele îi erau deja prăfuite. Se uita la el – una dintre privirile ei de mamă –, iar el tare și-ar mai fi dorit ca ea să zâmbească.

Bret a smucit hăturile și a oprit iapa brusc, exact așa cum îl învățaseră la orele 4-H.

– I-am pus eu șaua, mamă. Apoi a mângâiat botul fin ca mătasea al iepiei. Nu am putut s-o fac să primească zăbala, dar am legat șaua exact așa cum trebuie.

– Te-ai trezit devreme – de Halloween, a treia sărbătoare în ordinea preferințelor tale – și mi-ai înșeuat calul. Măi, măi. S-a aplecat și i-a ciufulit părul. Nu-ți place să mă lași prea mult timp singură, nu-i așa, Bretster?

– Știu ce singură te simți.

Ea a râs, apoi a îngenucheat în praf. Așa era mama lui, nu-i păsa niciodată dacă se murdărea – și-i plăcea să-și privească odras-lele drept în ochi. Sau, cel puțin, așa spunea. Și-a scos de pe mâna dreaptă mănușa uzată, neagră, și i-a dat drumul pe jos. Aceasta i-a aterizat pe coapsă, dar ea nu a părut să observe, ci s-a întins ca să dea la o parte părul de pe fața fiului ei.

– Deci, tinere călăreț, ce gânduri ai?

Asta era o altă caracteristică a mamei lui. Nu puteai niciodată s-o păcălești. Parcă ar fi avut vedere cu raze X.

– Anul ăsta vreau să merg cu tine în drumeție, noaptea, la cas-cada Angel. Anul trecut ai spus că poate mai târziu, când sunt mai mare. Ei bine, acum sunt cu un an întreg mai mare și m-am descur-cat destul de bine la târg anul ăsta – adică, aproape nici un copil de

nouă ani nu a ieșit pe primul loc – și am ținut boxa curată și l-am țesălat tot timpul pe Scotty. Iar acum pot pune de unul singur șaua pe un bătrân pursânge. Dacă m-aș duce la Disneyland, cu siguranță că aș putea atinge mâna lui Mickey.

Mama s-a sprijinit pe tocuri. Probabil că îi intrase niște praf în ochi, fiindcă aceștia lăcrimau.

– Nu mai ești puilul meu cel mic, nu-i așa?

Bret s-a cocoțat pe picioarele ei îndoite, prefăcându-se că era în continuare suficient de mic pentru a fi ținut în brațe. Mama a luat cu blândețe hăturile din mâna lui, iar Bret și-a încolăcit brațele în jurul gâtului ei.

Mama l-a sărutat pe frunte și l-a strâns în brațe. Era sărutul lui preferat, genul de sărut pe care i-l dădea în fiecare dimineață, la micul dejun.

Îi plăcea când îl ținea în felul acela. În ultima vreme (de când începuse clasa a patra), fusese nevoit să devină băiat mare. Adică n-o mai putea lăsa pe mama să-l țină de mână atunci când mergeau împreună pe coridoarele școlii... iar ea, bineînțeles, nu mai putea să-l sărute de rămas-bun. Așa că acestea erau singurele momente în care putea să fie băiețel.

– Ei bine, presupun că orice copil care este suficient de mare ca să pună șaua pe un astfel de cal, este pregătit să meargă într-o drumeție noaptea. Sunt mândră de tine, băiete.

Bret a izbucnit în urale și a îmbrățișat-o.

– Mulțam, mamă!

– *No problema.*

S-a desprins ușor de el și s-a ridicat în picioare. Cum stăteau acolo împreună, ea și-a lăsat mâna înmănușată să atârne între ei, iar Bret a apucat-o.

Ea l-a strâns de mână.

– Acum trebuie s-o antrenez pe Bullet timp de aproximativ o oră, înainte ca Janine să vină și să deparaziteze caii. Azi am o mie de lucruri de făcut înainte de a merge la colindat.

– Le face vreo injecție?

– De data asta, nu.

I-a ciufulit din nou părul lui Bret, apoi s-a aplecat după mănușă.

- Pot să stau și să mă uit la tine cum călărești?
– Îți aduci aminte regulile?
– Ba bine că nu, mamă.
– Poți să rămâi, dar să nu vorbești și să nu te dai jos de pe gard.
El s-a strâmbat.
– Chiar trebuie să-mi spui iar regulile, nu-i așa?
Ea a râs.

– Ei, nu zău, Jim Carrey! Întorcându-se cu spatele la el, a strâns mai tare chinga și a apucat iapa de căpăstru. Te rog să-mi aduci casca, Bretster.

El a fugit în magazie.

Ajuns în dreptul cufărului pe care scria *Lucrurile lui Mike*, s-a lăsat pe vine, a ridicat capacul și a început să cotrobăie printre spray-uri împotriva muștelor, perii, funii, găleți și rețele¹, până când a găsit casca neagră, prăfuită, învelită într-o bucată de catifea. Îndesându-și-o sub braț, a închis capacul cufărului și a alergat înapoi la manej.

Acum mama era cocoțată pe spatele lui Bullet, iar mâinile ei înmănușate se sprijineau ușor pe greabănul calului.

– Mulțumesc, scumpete!

S-a aplecat și a luat casca.

Pe când Bret ajungea în locul lui preferat de pe gardul maneului, mama a mânat-o pe Bullet spre poteca ce mergea de-a lungul zidului. Bret s-a urcat pe stîngiile gardului și s-a așezat pe cea de sus.

A urmărit-o din priviri pe mama în timp aceasta călărea în jurul maneului. Ea a trecut-o pe Bullet prin seria de pași de încălzire: mers, trap, trap prelungit, apoi galop. Bret a urmărit cum calul și călărețul deveneau împreună o imagine nebuloasă, aflată în continuă mișcare.

A știut instantaneu când anume a hotărât mama că era momentul să sară. O urmărise de atâtea ori, încât recunoștea semnele, deși nu ar fi putut să le numească. Pur și simplu știa că se îndrepta spre prima săritură de șaizeci de centimetri.

Exact la fel cum știa când ceva era în neregulă.

¹ Instrument recurbat, folosit pentru curățarea copitelor cailor

El s-a aplecat în față.

– Așteaptă, mami! Obstacolul e în locul greșit. Cineva trebuie să-l fi mutat...

Dar mama nu l-a auzit. Bullet se lupta cu ea, se avânta și se zbuțuia în timp ce mama se chinuia să strunească iapa și s-o aducă la un galop controlat.

– Ușurel, fetițo, liniștește-te... Calmează-te...

Bret a auzit acele cuvinte în timp ce mama zbură pe lângă el. A vrut să coboare de pe stînghia pe care era cocoțat, dar nu avea voie – nu atunci când mama antrena calul la săriturile peste obstacole.

Oricum, era prea târziu ca să mai strige. Mama era deja în dreptul gardului. Inima lui Bret bătea nebunește.

„Cevaegreșit!“

Cuvintele s-au îmbulzit în mintea lui, devenind tot mai mari și mai groaznice cu fiecare respirație. Voia să le rostească cu voce tare, să urle, dar nu-și putea mișca buzele.

Silver Bullet s-a înălțat și a sărit cu ușurință peste obstacolul de cărămidă falsă.

Bret a auzit strigătul de triumf și râsul mamei.

A avut o fracțiune de secundă de ușurare.

Într-o clipă mama râdea, iar în următoarea a zburat de pe cal. S-a izbit cu capul de stâlpușul grajdului cu atâta putere, încât gardul s-a zgâlțâit cu totul. Iar apoi nu s-a mai mișcat, ci a zăcut în praf, cu trupul contorsionat precum o bucată de hârtie veche, mototolită.

Nu se auzea nici un alt sunet în maneul uriaș, acoperit, cu excepția respirației greoaie a lui Bret. Până și calul era liniștit, stând alături de călărețul lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Bret s-a dat jos de pe gard și a alergat la mama lui. S-a lăsat în genunchi lângă ea. Sângele i se scurgea de sub cască, mănjindu-i părul scurt, negru.

Bret i-a atins umărul și i l-a scuturat puțin.

– Mami?

Părul plin de sânge i s-a dat la o parte de pe față. Atunci Bret a văzut că ochiul ei stâng era deschis.